

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.198/2016/5.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2016. május 23. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2016. június 6-án kihirdette a következő

végzést:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt és társa ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2015. december 17. napján kihirdetett 19.B.445/2014/81. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 17.700 (tizenhét-ezer-hétszáz) forint bűnügyi költségből I. r. vádlott 12.700 (tizenkét-ezer-hétszáz) Ft-ot, II. r. vádlott 5.000 (ötezer) Ft-ot visel.

Indokolás

I.

A Debreceni Törvényszék I.r. és II.r. vádlottakat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett garázdaság bűntettében (Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont). Ezért I.r. vádlottat 1 év 6 hónap, börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra, II.r. vádlottat 1 év 4 hónap, börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja mindkét vádlott esetében a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő nap. A szabadságvesztés büntetésbe beszámította a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt. I.r. vádlott vonatkozásában elrendelte a Debreceni Járásbíróság 5.B.1594/2012/5. számú ítéletével jogerősen kiszabott 1 év börtönbüntetés utólagos végrehajtását. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költségről.

Az elsőfokú bíróság a vádtól érdemben eltérő tényállást megállapítva nem látta bizonyítottnak azon - az élet elleni bűncselekmény megállapítására alkalmas - tényállásrészt, miszerint I.r. vádlott II.r. vádlott támogató jelenlétében a baltát a gyermekét a kezében tartó sértett feje felé dobta. A törvényszék csak azon tényeket tartotta igazoltnak, melyek a felfegyverkezve elkövetett garázdaság bűntettében alapultak meg a vádlottak büntetőjogi felelősségét.

II.

Az ítélet ellen két irányban jelentettek be fellebbezést. Az ügyész a vádlottak terhére, anyagi jogszabálysértés és téves minősítés miatt terjesztett elő jogorvoslatot, melyet írásban részletesen indokolt. A perorvoslat írásbeli indokolásában a fellebbezést az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében tartotta fenn, mert álláspontja szerint az ítéleti tényállás a Be. 352. § (1) bekezdés a), c) és d) pontjában írt okból a másodfokú eljárásban ki nem küszöbölhető módon megalapozatlan. Az ügyészi fellebbezés indokai szerint a tényállás felderítetlen, iratellenes és helytelen ténybeli következtetéseken alapszik, és az elsőfokú bíróság megfelelően nem tett eleget az indokolási kötelezettség teljesítésének sem. Az ítélet elsősorban azért megalapozatlan az ügyész érvelése szerint, mert a bíróság egyoldalúan értékelte a bizonyítás anyagát és nem vont értékelés körébe olyan lényeges személyi bizonyítékokat, különösen sértett egyes nyomozási és szembesítési vallomásait, melyek egyértelműen a vádban foglalt tényállást támasztják alá. A bíróság nem vette megfelelően figyelembe a sértett részletes, a helyíni tárgyaláson is megerősített vallomásait, melyekben egyezően tárta fel, hogy I.r. vádlott a baltát a feje felé dobta. A sértett vallomásainak értékelése egyoldalú, mint ahogy, id. vallomásainak meggyőző értékelésével is adós maradt az elsőfokú bíróság. A bíróság a lefoglalt fejszével kapcsolatban is helytelen álláspontot foglalt el, és nem értékelt olyan releváns okirati bizonyítékokat, melyek a vádban írt tényállás bizonyítására alkalmasak. Az elsőfokú bírósági bizonyíték-értékelés nem felelt meg mindenben a logika szabályainak, a törvényszék egyes tényelemek tekintetében tényből tényre helytelenül következtetett, és az ítéleti tényállás nem felel meg minden releváns részben az iratok tartalmának sem. E megalapozatlansági okok vezettek oda, hogy a törvényszék a vádtól eltérően nem látta bizonyítottnak a tényállás azon központi - az élet elleni bűncselekményben a bűnösséget megalapozó - részét, hogy I.r. vádlott a baltát a sértett és a gyermeke felé dobta. Ezen okok miatt az ügyész megalapozatlanság folytán az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését tartotta szükségesnek.

Az ítélet ellen másfelől I.r. és II.r. vádlottak, valamint védőik elsősorban a bűnösség megállapítása miatt felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.396/2014/9-I. számú átiratában a hatályon kívül helyezésre irányuló ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint a tényállás felderítetlen, iratellenes és helytelen ténybeli következtetéseken alapszik. A bíróság a bizonyítékok téves értékelésével állapított meg érdemben eltérő tényeket a vádtól. A megalapozatlanság a másodfokú eljárásban nem orvosolható, ezért az ítélet hatályon kívül helyezése nem mellőzhető.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész az átiratában foglaltakkal egyezően tett indítványt megalapozatlanság miatt az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére.

I.r. vádlott védője az elsősorban a felmentést, másodlagosan a büntetés enyhítését célzó fellebbezését fenntartotta. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelését követően nem tévedett, amikor nem látta bizonyítottnak, hogy az I.r. vádlott a baltát a sértett felé dobta. Ugyanakkor a bizonyítottnak talált tények a garázdaság büntetnének megállapítására nem

alkalmasak, mert nem állapítható meg olyan személy, vagy dolog elleni eszközös erőszakos magatartás, mely a garázdaság büntető törvényi tényállásába illeszthető. A vádlott magatartása legfeljebb garázdaság szabálysértésének értékelhető, mely azonban elévült. Erre figyelemmel elsődlegesen felmentésre, másodlagosan a büntetés enyhítésére, és az I.r. vádlottal szemben közérdekű munka büntetés kiszabására tett indítványt.

II.r. vádlott védője, egyezően az I.r. vádlott védője által kifejtettekkel, elsősorban a vádlott felmentését, másodsorban a büntetés enyhítését indítványozta.

A vádlottak az utolsó szó jogán ártatlanságukat hangoztatták.

III.

A fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a fellebbezések elintézésére a Be. 361. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülést tartott.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírálta. A törvényben előírt teljes revízió keretében a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül bírálta felül a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését és a büntetés kiszabását is.

A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le. Nem vétett sem feltétlen, sem olyan relatív hibát, mely a bizonyítás törvényességét érintené, illetve az érdemi felülbírálatot kizárná.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és megalapozott tényállást állapított meg, mely a Be. 351. § (1) bekezdés értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó.

A törvényszék az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat részletesen vizsgálta és azokat okszerűen, a logika szabályai szerint értékelte. Számba vette a terheltek vallomásait, a sértetti vallomásokat, a lényeges tényekre vonatkozó más tanúvallomásokat, az orvosszakértői és genetikai szakértői bizonyítás anyagát, a helyszín adatait, valamint a releváns okiratokat. A bizonyítékok egyes részletek tekintetében nem vitásan eltértek, azonban az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helyesen következtetett és a részbeni ellentéteket a szükséges mértékben feloldotta. Az irányadó tényállás a bíróság által gondosan mérlegelt személyi és tárgyi jellegű bizonyítékok tükrében valóban kétséget kizáróan bizonyított, míg a baltával történő dobás bizonyítottságának hiányával kapcsolatosan is helyes az elsőbírósági döntés. A vizsgált és megalapozottan elfogadott bizonyítékok perrend által megkívánt kölcsönhatása rögzíthető.

A másodfokú bíróság nem osztotta az ügyészi álláspontot, mely szerint a tényállás több okból, olyan mértékben megalapozatlan, mely az ítéleti hatályon kívül helyezését teszi szükségessé.

A konkrét ügy adatainak vizsgálata előtt az ítéletábra kiemeli, hogy a megalapozatlanság lehet részleges és teljes, azaz tényállás túlnyomó részére kiterjedő. A részleges megalapozatlanság a másodfokú eljárásban orvosolható, míg a teljes megalapozatlanság ténybeli okból akadályát képezi az érdemi felülbírálatnak. Az ügyészi érvelés szerint a tényállás felderítetlen, iratellenes és helytelen ténybeli következtetéseken alapszik (Be. 352. § (1) bekezdés a), c) és d) pont).

Felderítetlenséget jelent, ha a bíróság a vád tárgyává tett cselekménynek a minősítés vagy a lehetséges szankció alkalmazása szempontjából releváns tényekről nem a szükséges bizonyítást folytatta le. A Be. 75. § (1) bekezdése értelmében a bizonyítás során a tényállás alapos és hiánytalan, a valóságnak megfelelő tisztására kell törekedni, azonban nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogyha az ügyész nem indítványozza, a bíróság nem köteles a vádat alátámasztó bizonyítási eszközök beszerzésére, és megvizsgálására. Ilyen bizonyítás mellőzése megalapozatlanságot nem eredményezhet. Az ügyészi állásponttal szemben megállapítható, hogy a bíróság rendkívül széleskörű, olykor már nyomozási jellegű bizonyítást folytatott és ügyészi indítvány hiányában is végzett olyan eljárási cselekményeket, melyek a tényállás megfelelő felderítéséhez szükségesek. A releváns bizonyítékokat megvizsgálta és azokat értékelte is. Nem tartható fel olyan bizonyítási hiányosság, mely a tényállást felderítetlenné tenné.

Iratellenességet jelent, ha a bíróság által megállapított tényállást a bizonyítás anyaga nem támasztja alá okiratokkal, azaz a megállapított tényekre az egyes bizonyítékok nem, vagy másként utalnak. Ilyen esetben a lényeges bizonyítékok okiratokba foglalt tartalma (tárgyalási jegyzőkönyvek, nyomozási vallomások stb.) érdemi kérdésekben eltér a tényállásban írtaktól. Értelemszerűen nem jelent azonban iratellenességet, ha a bíróság ténymegállapítási jogkörében a mérlegelés során egyes bizonyítékokat elfogad, másokat pedig elvet a tényállás megállapítása során. A történeti tényállásban ilyen hiba nem állapítható meg, ugyanis a bíróság által megállapított valamennyi lényeges tényre rendelkezésre állnak az iratokban a bizonyítékok.

Az elsőfokú bíróság tényből tényre is helyesen következtetett, azaz a bizonyíték-értékelő és ténymegállapító tevékenységben nem mutatható ki olyan logikai hiba, mely megalapozatlansági okot jelentene.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét részletekbe menően, meggyőzően teljesítette. A Be. 258. § (3) bekezdés c) és d) pontja szerint az ítélet és az ügydöntő határozat indokolása tartalmazza a bíróság által megállapított tényállást, valamint a bizonyítékok számbavételét és értékelését. A tényállásban azokat a tényeket kell rögzíteni, melyek a büntetőjogi felelősség szempontjából relevánsak. Ilyen tények a bűncselekmények törvényi tényállását megalapozni képes fő tények, valamint a jobb áttekinthetőség és közérthetőség érdekében a fő tényeket összekötő ún. átvezető, részlettények. A bíróság minden fontos tényállásrész tekintetében megindokolta döntését.

A tényállás megalapozatlanságának megítélése a bizonyítás, az egyes ténymegállapítások és ténybeli következtetések gondos vizsgálatát és elemzését igényli, figyelemmel arra, hogy ténybírósnak az elsőfokú bíróság minősül, és a tényállást szabad meggyőződése szerint állapítja meg a bizonyítékok egyenként és összességében történő értékelése után. Megalapozatlansági ok csak konkrét tények, igazolt perbeli adatok alapján állapítható meg, figyelemmel a tényálláshoz kötöttség elvére is, mely szerint a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítva, kivéve, ha a tényállás megalapozatlan. A felülbírálat során a másodfokú bíróság sem teljes, sem részleges megalapozatlanságot nem látott megállapíthatónak, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem kerülhetett sor.

Az ügyész fellebbezés érveire az ítélet tábla a következőket fejti ki.

Az ügyész elsősorban az kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság sértett tanúvallomásait egyoldalúan értékelte és nem vette figyelembe, hogy a sértett az eljárás során több esetben, egyezően, a vádiratban foglaltakat alátámasztva tett terhelő vallomást a vádlottakra, miszerint I.r. vádlott a baltát felé dobta. A vádhatósági perorvoslat indokait vizsgálva az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a sértett - lényeges kérdésben valóban eltérő - releváns vallomásait perrendszerűen a tárgyalás anyagává tette és bizonyítékként értékelte. Kétségtelen, hogy a bíróság nem idézte fel a hosszabb ideig folyó eljárásban a sértett által tett tanúvallomás minden részletét, az érdemi adatokat azonban nem vitásan mérlegelés körébe vonta. A tárgyalási vallomáshoz mérten az eljárási szabályoknak megfelelően vonta perbe a nyomozási vallomásokat. Kétségtelen, hogy a sértett a nyomozás során tett terhelő vallomását megváltoztatta, majd ismét visszatért, a helyszíni tárgyalás keretében is a vádlottakra terhes azon tartalmú vallomáshoz, hogy az I.r. vádlott a baltát felé dobta. A sértetti tanúvallomás perjogilag egységet képez. E vallomás alapvetően kétirányú volt, a vádlottakat terhelő, valamint az azt visszavonó, a baltával való dobást alá nem támasztó. A bíróság mindkét irányban vizsgálta a sértett vallomásait és nem tévedett, amikor a vádlottak vallomásait is figyelembe véve, különös tekintettel a genetikai szakértői bizonyítás tartalmára is, kétséget kizáróan nem látta bizonyítottnak I.r. vádlott részéről a baltával való dobást.

Az elsőfokú ítélet a 11. oldaltól a 14. oldalig elemezte és értékelte részletekbe menően a sértetti vallomásokat, melynek során - bár tételelesen valóban nem jelölt meg valamennyi eljárási cselekményt - kitért a sértetti vallomás lényeges részeire, a vallomás változtatás irányára és okára, a feltárható ellentétekre, és a sértett vallomását összevetette a személyi bizonyítás más részeivel, mint ahogy a feltárt tárgyi és szakértői bizonyítékokkal is. Az ítéletből kitűnően a bíróság figyelembe vette a helyszíni tárgyalás adatait, valamint a sértett tárgyalási szakban tett, a vádlottakra terhelő vallomásait is. Mindezen bizonyítékok mélyreható értékelése mellett jutott arra a következtetésre, hogy a sértett vallomásának azon részére - melyben a baltával dobást állította - kétséget kizáróan alapítani a tényeket nem lehet. Az elsőfokú bíróság okszerű és az iratoknak is megfelelő, logikus mérlegelő tevékenysége a másodfokú eljárásban nem mérlegelhető felül. Kétségtelen, hogy a sértett az eljárásban nagyrészt az első cselekményrész tekintetében is terhelő vallomást tett a vádlottakra. Vallomásmódosítása azonban tényszerű és alappal kelt aggályt a baltával történő dobást leíró vádirati tények ellen, ugyanis az eszközzel való cselekvőséget sem a helyszíni szemle, sem a

lefoglalt tárgyi bizonyíték, sem pedig a DNS minták feltárására irányuló genetikai vizsgálat nem támasztotta alá.

A másodfokú bíróság nem tapasztalt megalapozatlansághoz vezető hiányosságot a személyi bizonyítás más részében, így, id. tanúvallomásait érintően sem. Kétségtelen, hogy a sértetti oldal alapvetően terhelő vallomást tett a vádlottakra, a vallomások azonban nem voltak ellentmondásmentesek, különösen a tekintetben, hogy egyes személyek valóban közvetlenül észlelték a vádbeli eseményeket, vagy azokról közvetve szereztek információkat.

Az eljárás során lefoglalt baltát illetően is ellentétes volt a bizonyítás anyaga. Az elsőfokú bíróság azonban a rendelkezésre álló terhelti vallomások, tanúvallomások, a lefoglalt tárgyi bizonyítékok és a hemogenetikai szakértői vélemény alapján helyesen ismerte fel, hogy nem igazolható kétséget kizáróan a lefoglalt baltával való elkövetés. Más baltával történő dobásra nincsenek hiteles adatok, és arra a vád sem hivatkozott.

A nyomozási irat I. kötet 171. lapszám alatt csatolt hivatalos feljegyzés szerint a vádbeli eseményekről tett bejelentést a rendőrségen, mely szerint több szomszéd előzetes szóváltást követően villával és fejszével fenyegetőzik irányukba. Arra nincs adat azonban a bejelentésben, hogy I.r. vádlott vagy más személy a baltát a gyermekét a kezében tartó sértett feje felé dobta volna. Ezt a telefonbejelentést rögzítő okirat sem támasztotta alá (nyomozási irat I. kötet 227. lap).

A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem maradt értékelés nélkül a 2013. augusztus 3-án kelt összefoglaló rendőri jelentés sem (nyomozási iratok 173-175. oldal). Kétségtelen, hogy az okirat - mely a sértett, más tanúk helyszíni előadását is rögzíti - a baltával való dobás megtörténte utal. Az okirat tartalmát azonban az elsőfokú bíróság a sértetti oldal vallomásainak értékelése körében nyilvánvalóan figyelembe vette, másfelől utal rá az ítélet tábla, hogy a nyilatkoztatott személyeket a hatóság sem az önvádra kötelezés tilalmára, sem az alapvető tanúi jogokra, kötelezettségekre nem figyelmeztette, ezért a vallomást tartalmazó részekben az okirat perrendszerűen értékelés alapját sem képezheti. Mindennek azonban nincs jelentősége, mert a sértetti oldalon álló személyeket az eljárásban több ízben részletesen kihallgatták.

A helyszíni szemlével kapcsolatban az ítélet tábla a következőkre mutat rá. A nyomozás során a Debreceni Rendőrkapitányság Bünyügyi Osztálya 2013. augusztus 2. napján tartott szemlét a bűncselekmény elkövetésének helyszínén (nyomozási irat I. kötet 177-179. lap). A szemle megállapításai szerint az eldobott eszközök, köztük balta senkit nem sértett meg, azok a földes talajú úttestet találták el. A szemle a cselekmény helyszínén anyagmaradványt, a cselekménnyel összefüggésbe hozható nyomot, elváltozást nem észlelt. A vád szerint a balta a drótkerítésbe csapódott és onnan esett a földre. A szemle a kerítésen baltacsapódási nyomot nem tárt fel, arra a lefoglalt tárgyi bizonyítási eszköz sem utalt. A nyomozás nyilvánvalóan hiányos volt, mert a bűncselekmény elkövetését követő rövid idővel alaposabb - nyomszakértői és orvosszakértői közreműködéssel - folytatott eljárási cselekményen még tisztázhatók lettek volna releváns nyomok, melyre ma már az idő elteltével nyilvánvalóan nincs reális lehetőség, másfelől az ügyész sem tett

indítványt a bizonyítási további kiegészítésére e körben, ezért a bíróság nem is volt köteles a vádat alátámasztandó további bizonyítási cselekményekre.

A bíróság 2015. június 9. napján helyszíni tárgyalást tartott (52. sz. jkv.) A sértett vallomása szerint a balta a drótkerítés egyik oszlopába csapódott. A nagyobb erővel ütköző baltának nyilvánvalóan nyomot kellett volna hagynia az oszlopban, melyet azonban a helyszíni szemle nem igazolt. A nyomozási szemle érdemi perbírói kontrolljára már nincs lehetőség, mert a helyszíni tárgyalás adatai szerint a kerítésfát azóta már kicserélték (52.sz.jkv.11.o.).

A törvényszék megfelelő mélységű orvosszakértői bizonyítást is folytatott. A sértetten sérülés nem keletkezett, így az orvosszakértőnek elsősorban az eszköz jellemzőiből kellett kiindulnia. Az ítéletábra megállapította, hogy a bíróság valamennyi lényeges szakkérdést tisztázott, ugyanakkor a vádtól eltérő tényállás megállapítása miatt valószínűleg érdemi jelentősége nincs a szakvéleménynek, mert a bíróság nem állapította meg, hogy a vádlott a sértett és a gyermek felé dobta a baltát.

A bíróság az ügyben a tényállás hiánytalan, a valóságnak megfelelő felderítése érdekében igazságügyi genetikai szakértői bizonyítást rendelt el. A bizonyítás szükséges volt, figyelemmel arra is, hogy a vádlottak javára szolgáló körülmények feltárására is alkalmas. A bírósági iratok 164. szám alatt csatolt genetikai szakértői vélemény, valamint a szakértő tárgyalási meghallgatása (72.sz.jkv.) nem támasztotta alá, hogy a vádlottak bármelyike a kezében tartotta volna a lefoglalt baltát. Ezzel szemben negatív megállapításai folytán épp azt erősítette meg, hogy a vádlottak DNS mintája nem mutatható ki az eszközön, az elsőfokú bíróság pedig e tényből helyesen vont arra következtetést, hogy ezen eszközzel I.r. vádlott nem követhette el a bűncselekményt. Kétségtelen, hogy az eszköz lefoglalása és csomagolása, bűnjelkezelése nem volt szabályos, mindez azonban a vádlottak terhére nem róható, a helyesen megállapított tény pedig az, hogy DNS mintájuk nem került az eszközre. Ilyen tényből semmiképp sem lehet arra következtetni, hogy I.r. vádlott a kezébe fogta a baltát.

A másodfokú bíróság a balta lefoglalását, sorsát illetően sem észlelt a tényállásban olyan hibát, mely megalapozatlanságot eredményezett volna. A törvényszék a genetikai bizonyítást a szükséges körben folytatta le. Arra - különösen kifejezett ügyészi indítvány hiányában - nem volt alap, hogy a bíróság a sértetti körbe tartozó személyekre nézve folytasson DNS minták alapján genetikai vizsgálatot. A balta lefoglalása tény, azonban e tényből még nem következik annak a sértett felé dobása, másfelől az eszköz sorsa valóban nem volt kétséget kizáróan megállapítható. A vádlottak terhére pedig a kétséges tények nem értékelhetők. A balta tulajdonát, birtokát illetően a bizonyítás anyaga rendkívül ellentmondó volt, és amint az elsőfokú bíróság is helyesen hivatkozott rá, a vád sem jelölte meg, hogy konkrétan mikor és milyen körülmények között kerülhetett I.r. vádlotthoz az eszköz.

Összegezve, az elsőfokú bíróság valamennyi lényeges személyi, tárgyi és okirati bizonyítékot megvizsgált, részletes szakértői bizonyítást folytatott, melyből feltárt bizonyítékok okszerű, a perrendnek megfelelő értékelése után megalapozott tényállást állapított meg. Az ügyészi fellebbezés

nem vitásan elsősorban a bizonyítékok logikus mérlegelésén keresztül támatta a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség elvére tekintettel eredményre nem vezethetett.

Az ítélet megítélése szerint sem bizonyítható kétséget kizáróan a vádirati tényállás első, a baltadobást leíró része, összességében a következő okok miatt.

- A vádlottak egybehangzóan tagadták a baltával való dobást.
- A sértett bár egy ízben, de érdemben és indokát adva változtatta meg terhelő vallomását.
- A személyi bizonyítás anyaga rendkívül ellentétes volt, az ésszerű kételyek nem voltak eloszlatók.
- A baltával való dobást sem maga a lefoglalt tárgyi bizonyítás, sem a helyszíni szemle nem igazolta. Nem került feltárára olyan nyom, nyomképző, vagy nyomhordozó, mely a balta nagy erővel a kerítésnek csapódását bizonyította volna.
- A genetikai bizonyítás szintén a vádirati tények megállapíthatósága ellen szól, ugyanis a vádlottak DNS mintáját az eszközön nem rögzítették.

Az elsőfokú bíróság ténymegállapító tevékenysége megalapozott, és a büntetőjogi felelősség körében hozott döntése is törvényes. Az emberölés kísérlete tekintetében az összefüggő, erőszakos cselekménysorban megvalósított, alaki halmazatot képező garázdaság megállapítása miatt felmentő rendelkezést valóban nem kellett hozni.

A bíróság törvényesen vont következtetést a vádirat második részét illetően a vádlottak büntetőjogi felelősségére. Az ítélet 8-9. oldalán írt elkövetési magatartás ugyanis valóban a társtettesként, felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntetnének törvényi tényállásába ütközik (Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont). Az irányadó tényállás szerint I.r. vádlott a testvére udvarát szegélyező kerítéslecből ököllel kiütött egy lécezt és azzal fenyegetőzött és kiabált a sértett háza irányába. Ezt követően pedig mindkét vádlott az ásóval fenyegetőzött és az eszközt többször belevágták a földbe, miközben a sértettet életének kioltásával fenyegették.

Ezen elkövetési magatartás - a védelmi érveléstől eltérően - olyan kihívóan közösséggellenes és erőszakos jellegű, mely nyilvánvalóan alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást, riadalmat keltsen. Nem osztotta az ítélet a védők érvelését, miszerint hiányzik az elkövetési magatartás erőszakos volta. I.r. vádlott részéről a kerítéslecb ököllel való kiütése, valamint mindkét vádlott által az ásó fenyegetés kíséretében történő földbe csapódása olyan dolog elleni erőszakos magatartás, mely a garázdasági törvényi tényállásába illeszkedik. A garázdaságot a felfegyverkezve elkövetés minősíti büntetné, figyelemmel a Btk. 459.§ (1) bekezdés 6. pontjára. A szándékegységben eljáró vádlottak társtettesként felelnek a garázdaság büntetnéért.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket feltárta és azoknak megfelelő nyomatékot tulajdonítva a garázdaság büntetnében marasztalt mindkét vádlottal szemben törvényes, a büntetési célok elérésére alkalmas, a büntetés kiszabási elveknek megfelelő, tetтарыos büntetést szabott ki. A büntetések a vádlottak személyi társadalomra veszélyességére és

a bűncselekmény tárgyi súlyára figyelemmel túl szigorúnak nem tekinthetők, lényeges enyhítésük nem indokolt, így a védelmi fellebbezések az enyhítésre irányulóan sem voltak alaposak.

Megfelelnek a törvénynek az ítélet egyéb, a feltételes szabadságra bocsáthatóságra, a beszámításra, I.r. vádlottnál a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére, a lefoglalt bűnjelekre és a bünyügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezései is.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helyes indokainál is fogva helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bünyügyi költséget a Be. 381. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Debrecen, 2016. június 6.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

Dr. Háger Tamás sk. . Bakó József sk.
előadó bíró

bíró

ZÁRADÉK:

A Debreceni Törvényszék 19.B.445/2014/81. számú ítélete a másodfokú határozat által a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2016. június 6.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tisztviselő